

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 30169/2023
19.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Јасмине Симовић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Андреј Товаришић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2374/23 од 05.10.2023. године, у седници одржаној 19.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2374/23 од 05.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2374/23 од 05.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2374/23 од 05.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 3832/22 од 09.05.2023. године, којом је обавезан тужени да тужиоцима на име накнаде за експроприсано земљиште исплати износ од 559.864,50 динара и то тужиоцу АА износ од 373.245,00 динара са законском затезном каматом од 09.05.2023. године до исплате и тужиоцу ББ износ од 186.622,50 динара са законском затезном каматом од 09.05.2023. године до исплате, као и да им надокнади трошкове парничног поступка у износу од 216.844,70 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20 и 10/23 – други закон) - ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због

погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови предвиђени наведеном одредбом да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији туженог. Предмет тражене правне заштите у овој парници је исплата накнаде за земљиште које је у јавној књизи уписано као својина тужилаца, а фактички приведено намени утврђеној планским актом као јавна површина – Улица ..., у утврђеним површинама (тужиоцу 30м², а тужили 15м²), чиме су тужиоци као власници депоседовани и лишени права својине, без спроведеног законом прописаног поступка експропријације и поступка одређивања накнаде. Побијана одлука којом је тужбени захтев тужилаца усвојен донета је применом одредбе члана 58. Устава Републике Србије и члана 1. Протокола бр. 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету. Из тих разлога нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Тужени у ревизији указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а то није разлог због ког је дозвољена посебна ревизија, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради исплате накнаде за фактичку експропријацију тужиоци су, као формални супарничари у смислу одредбе члана 205. Закона о парничном поступку, поднели 10.05.2022. године, а вредност предмета спора сваког тужиоца понаособ не прелази износ прописан одредбом члана 403. став 3. ЗПП.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор који се односи на исплату новчаног потраживања у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на

дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић